

Bratia a sestry,

dnešný text nás opäť privádza do mesta Kafarnaum, kde Ježiš začal verejne kázať. Keď Ježiš vstúpil do mesta, ako prvý k Nemu prišiel stotník. Nevieme, ako sa volal. Čo sa dá o ňom vydedukovať? Keďže to bol stotník, mal pod sebou sto vojakov, ktorým velil. Zrejme bol aj bohatý, keďže mal sluhu. To, kým bol a to, čo mal, mu nebolo nič platné, keď videl utrpenie svojho sluhu.

Môžeme mať na tomto svete moc, postavenie, bohatstvo, ale nič z toho nám nepomôže, keď vidíme, ako sa blížny trápi kvôli nejakej chorobe alebo zraneniu. Choroby, zranenia a nakoniec smrť nám ukazujú, akí sme dočasní a krehkí. Môže to viesť k strate akejkoľvek nádeje. Stotník neupadol do zúfalstva, ale prišiel k Ježišovi.

Na základe prečítaného textu budeme dnes premýšľať nad tým, čo je neoddeliteľnou súčasťou kresťanskej viery.

Po prvé, je to modlitba. Stotník prišiel k Ježišovi. Neprichádza Ježiš za stotníkom. Z toho vyplýva, kto má väčšie postavenie a moc. Stotník svojim príchodom za Ježišom uznáva Ježišovu autoritu. Nerozkazuje, ale prosí. Aj my prichádzame vo svojich modlitbách pred trojjediného Boha. Uznávame Božie vyvýšené postavenie. Modlíme sa spoločne na bohoslužbách, biblických hodinách a pri iných cirkevných stretnutiach. Modlíme sa aj vtedy, keď sme sami. Bohu hovoríme o tom, čo nás trápi. Modlíme sa s pokorou. Nediktujeme Bohu, čo má urobiť. Nekladíme žiadne podmienky či ultimáta. Prosíme s bázňou a odovzdaním, že Boh počuje naše modlitby a vykoná to, čo je najlepšie. Modlíme sa nielen za svoje potreby, ale aj za druhých. Tak ako stotník, aj my v modlitbe prosíme za druhých ľudí. Prosíme za svojich blízkych. Modlíme sa za chorých, trpiacich a za ľudí v núdzi alebo ohrození. Modlitba nám pripomína naše postavenie pred Bohom a zároveň nás vedie k láske k blíznym a k solidarite s trpiacimi.

Po druhé, je to viera. Prečo si stotník myslel, že Ježiš môže jeho sluhovi pomôcť? Predtým Ježiš uzdravil malomocného. Ježiš vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal, že si želá, aby bol zbavený daného postihnutia. Predpokladajme, že stotník to mohol vidieť. Mohol si povedať, že keď to fungovalo vtedy, tak to bude fungovať aj pri jeho sluhovi. Mohol pri svojej žiadosti vychádzať z toho, čoho bol svedkom. Nevieme, či tam bol vtedy stotník prítomný. Mohol to vidieť aj nemusel, ale nestaval na tom, čo videl alebo osobne nezažil. Inými slovami povedané, nespoľiehal sa na to, o čom už by mal dôkazy. Nežiadal Ježiša, aby prišiel k nemu domov a dotkol sa jeho sluhu, a tak ho uzdravil. Stotník sa nespoľahol na to, čo mohol mať podložené, ale veril v Ježišovu moc.

Ježiš mu odpovedal: „Ja prídem a uzdravím ho.“ (7. v.) Nádherne zasľúbenie. Tu sa vlastne mohol aj celý príbeh skončiť. Stotník mohol spokojne odísť a čakať, kým príde Ježiš. Stotník navrhol niečo iné. Poukázal na to, ako to chodí v armáde. Každý rozkaz sa musí bezpodmienečne splniť. V rímskej armáde sa za neposlúchnutie rozkazu udeľoval trest smrti. O rozkaze nadriadeného sa nediskutovalo, ale bol hneď vykonaný. Stotník použil príklad zo svojej profesie, aby vyjadril, aký má voči Ježišovi postoj. Veril v Ježiša!

Nemusí chodiť k nemu domov. Nemusí sa dotýkať jeho sluhu. Nemusí nič dokazovať. Stačí, že to prikáže.

Ježiš pred učeníkmi vyzdvihol stotníkovu vieru. Bola v ostrom kontraste s neverou tých, ktorí sa hrdo hlásili k potomkom Abraháma, Izáka a Jákoba. Pôvod nerozhoduje. V Ježiša môže uveriť ktokoľvek. Božia náruč je otvorená pre každého. Boh je s nami, aj keď vo viere kolíšeme. Vedie nás, aj keď je naša viera malá a slabá.

Vidíme to na Ježišových vlastných učeníkoch. Keď sa plavili na lodi a prišla búrka, učeníci nedôverovali Ježišovi. Ježiš sa ich vtedy opýtal: „Čo ste takí vystrašení? Ešte stále nemáte vieru?“ (Mk 4, 40) Na inom mieste Ježiš učeníkom hovorí, že nemohli uzdraviť posadnutého, pretože ich viera je malá. (Mt 17, 20) S absenciou viery pri učeníkoch sa stretávame aj po Ježišovom vzkriesení. Za všetkých učeníkov môžeme spomenúť Tomáša. Neveril, keď mu povedali, že videli vzkrieseného Krista. Viera je vystavená skúškam. Môžu prísť pochybnosti. Sme vedení a povzbudzovaní Božím Duchom a Božím slovom. To je to tretie a posledné, na čo sa dnes ešte zameriame.

Stotník nepokladal Ježišovo slovo za slabé alebo prázdne. Božie slovo nie je ako ľudské. Nie vždy dokážeme dodržať dané slovo. Božie slovo sa rovná skutku. Keď Boh niečo povie, akoby sa to už bolo stalo. Stotník tomu veril z celého srdca. Keď Ježiš niečo prikáže, musí sa to hneď naplniť. Nebola tam žiadna pochybnosť, iba pevná a odhodlaná viera. V Starom zákone je pre výraz slovo použitý hebrejský termín, ktorý znamená aj slovo aj skutok. Preto aj profesor Roháček na mnohých miestach uvádza, že Božie slovo sa stalo. Ide o situácie, keď Boh niekomu ešte len niečo hovorí. Boh svoje zasľúbenia naplní. Nikto nemôže zmariť Božiu vôľu. Božie slovo zostáva naveky. Vo viere sme budovaní Božím slovom. Božie slovo nás stále znovu a znovu uisťuje v tom, aby sme nasledovali Krista. Naša istota, že nestratíme vieru je plne založená na Bohu.

Bratia a sestry, uverili sme v Ježiša Krista. Je to dar od Boha. Vo viere vytrváme, ale len z Božej milosti. Na stotníkovi vidíme, ako máme veriť. So všetkým, čo zažívame, prichádzajme pred Boha. Keď bude naša viera niečím ohrozovaná, povedzme to Bohu. Prosme Boha o to, čo potrebujeme. Modlime sa za svoje potreby, aj za potreby iných. Nech aj to, čo sme dnes počuli, nás v našej viere posilní. Božím slovom sme usmerňovaní a povzbudzovaní. Spol'ahnime sa na Božie slovo. Boh má posledné a rozhodujúce slovo. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Liste Efezským v 6. k.:

Nadovšetko vezmite si štít viery, aby ste ním mohli uhasiť všetky ohnivé šípy tohto nešľachetníka. Vezmite si aj prilbu spasenia a meč Ducha, ktorým je slovo Božie. V každom čase všetkých modlitieb a prosieb modlievajte sa v duchu; dbajte pritom vytrvalo a proste za všetkých svätých

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.